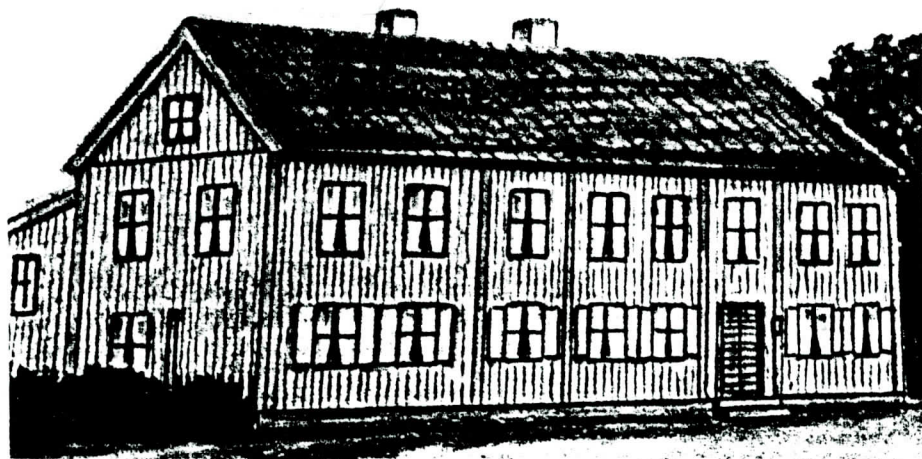

Alfabetiskt ortregister

Ort	sid	Ort	sid
Augerum	20	Ramdala	11
Biskopsberg	21	Rödeby	13
Bredäng	26	Spjutsbygd	28
Brömsebro	32	Sturkö	14
Fjärdsjömåla	25	Tjurkö	16
Fågelmara	34	Torhamn	19
Jämjö	7	Torskors	29
Kristianopel	9	Törnåkra	35
Kättilsmåla	27	Ungskär	26
Lyckeby	4	Västra Hästholmen	36
Lösen	35		

Detta är en blyertsteckning av det numera rivna första posthuset i Lyckeby. Under 1930-talet ägdes det av Andreas Engvall, som hyrde ut lägenheter till fem familjer och själv disponerade en lägenhet om tre rum och kök i den gamla byggnaden.

Copyright

Erik Lindgren

Förlagan tillverkad år 1990

I SYDOST

Posthistoria från Östra härad i Blekinge

Uppdaterad 1996

Posthistorisk skriftserie 124

**I posthistorisk serie finns bl a följande häften
som berör Blekinge i någon form**

	pris kr
50. Posten vid Krösnabanan (Älmeboda-Nättraby)	25
51. Posthistoria från Ronneby	20
52. Om posten vid Blekinge kustbana	20
77. Posthistoria från Asarums socken	25
78. Posthistoria från Sölvesborgs kommun	25
79. Posthistoria från Blekingekusten	25
80. Posthistoria från Fridlevstad, Hjortsberga, Ringamåla, Sillhövda & Öljuhult	20
101. Något om posten vid järnvägen Tingsryd-Bredåkra	25
104. Anteckningar om posten i Tving	20
107. Något om posten i Listerby socken	20
117. Om posten i Olofströms kommun	40
124. I Sydost. Posthistoria från Östra härad i Blekinge	40
125. Om posten i Hällaryds pastorat	20
172. Poststationer vid järnvägen Älmhult – Sölvesborg	30
357. Posten vid järnvägen Vislanda – Karlshamn	30
361. Posten vid järnvägen Alvesta – Karlskrona	40
362. Posten vid järnvägen Kalmar – Karlskrona	30
375. Om posten vid järnvägen Sölvesborg-Hörviken	30

En förteckning över c:a 400 skrifter om svensk posthistoria sänds kostnadsfritt från Erik Lindgren, Blåbärsvägen 4, 352 45 VÄXJÖ.

F Ö R O R D

Detta är en komprimerad version av en planerad bok om postens utveckling i Blekinges Östra härad. Vid förfrågan om intresse för den ursprungligen planerade inbundna boken på 80 sidor blev antalet förhandsbeställningar så lågt att styckepriset skulle bli minst 200 kr per exemplar för att täcka enbart tryckeriets kostnader. De intresserade var inte beredda att betala ett så högt pris.

Valet föll därför på tillverkning av en låg upplaga i enkelt utförande utan illustrationer. Alla väsentliga fakta i det ursprungliga manuskriptet finns medtagna. I stort sett har bara kapitlet om Lyckeby avkortats, men detta återges i sin helhet i boken HUMLEGUBBAR. Så heter en inbunden bok på 176 sidor som i ett 50-tal berättelser tar läsarna med till minst en intressant och från normerna avvikande postort i varje svenskt län. Den boken kostar 70 kronor inklusive moms, porto och skyddsemballage. Man betalar genom ett medföljande inbetalningskort "när man kan förmås att lägga ifrån sig boken", som förre postmuseichefen Sven Carlin skriver i sin recension. Jag skickar ett ex av boken så snart jag får en beställning, skickad till nedan angiven adress.

Därmed önskar jag trevlig läsning av såväl detta häfte som av HUMLEGUBBAR. Växjö i maj 1990.

Erik Lindgren
Blåbärsvägen 4
352 45 VÄXJÖ

ÄLDSTA POSTSTATIONEN

LYCKEBY

Om man bortser från Kristianopel under 1600-talet är Lyckeby Östra härads äldsta postkontor. Det kallades poststation vid tillkomsten den 1 juli 1862, en av de knappt 400 poststationer, som såg dagens ljus före kronobrevbäringsreformen. Vice häradshövdingen Carl Sjöbohm blev utsedd till föreståndare. Han fick uppleva allvarliga försök att få poststationen indragen. Sedan poststyrelsen motsatt sig detta, utvecklades posttrafiken positivt. I juli 1883 övertog fröken Bertha Sjöbohm chefskapet.

Samma år aktualiserades planer på att flytta poststationen till Torsfors. Även detta avstyrdes, som framgår av sid 30 i detta häfte. Bertha Sjöbohm var i postens tjänst tills järnvägen mellan Karlskrona och Torsås kunde tas i bruk för allmän trafik den 19 januari 1899. Då förenades poststationen med järnvägen och stinsen Carl Amandus Norén fick överta ansvaret för postservicen. Hans efterträdare i januari 1908 Gustaf Gunnarson fick uppleva att post och järnväg formellt skildes åt den 1 juli 1931 med poststationen kvar i stationshuset. På trafikföretagets önskan blev det återförening redan den 1 april 1933.

Vikarier skötte poststationen, men den 1 november 1938 tillsattes Gösta Bengtsson som ordinarie föreståndare. Han fick uppleva poststationens statushöjning till postexpedition den 1 november 1946 och därmed skildes post och järnväg på nytt, denna gången reellt. Posten flyttade till Riksvägen. Efter en besvärlig period med allt mer växande trafik och trångboddhet kunde man i april 1983 ta nya lokaler i bruk strax intill de gamla. Margit Thordstein har fått ta ansvaret för verksamheten. 4200 hushåll har postadress Lyckeby men brevbararna går ut från postterminalen i Karlskrona.

KRONOBREVBÄRINGEN

Riksdagen beslöt år 1873 att kronobrevbärningen skulle upphöra med ingången av 1874 och ersättas med postgångar

i postverkets egen regi samt med fasta poststationer, "en i var socken, där så behövdes". Riksdagsbeslutet föregicks av omfattande förberedelser efter ett regeringsbeslut den 6 maj 1873 om att postverket efter samråd med länsstyrelserna skulle vidta åtgärder för att ersätta den ordinarie kronobrevbärningen med nya postförbindelser i egen regi.

Kronobrevbärningen var en urgammal institution med rötter till tiden långt före 1636 års urkund om "Postbådhen". Ända sedan 1500-talet fanns vissa hemman indelade för att ansvara för kronobrevbärning. Det hade naturligtvis varit behov av regelbunden kontakt mellan central och regionala myndigheter så snart samhällsbildningen tagit fart. Regeringens förbindelser med de olika landsändarna genom kronobrevbärning hade redan en vid förgrening när postverkets linjer lades upp och efter hand kompletterades. Det ordinarie postnätet var däremot otillräckligt och kunde i många fall inte användas för befordran av brev mellan exempelvis landshövding, kronobefallningsmän, präster och lantmätare.

Det egna nät som kronobrevbärningen utgjorde var på åtskilliga punkter sammanlänkat med riksnätet. Därför utnyttjade kronobrevbäringsinstitutionen postverkets nät på vissa delsträckor. Den genom förordningen 1636 införda allmänna postgången innebar således en lättnad i kronobrevbärningens organisation.

Kompensationen för kronobrevbärarnas arbetsprestation var befrielse från vissa offentliga pålagor, d v s samma system som skulle tillämpas för dem som svarade för postföring när 1636 års förordning om "Postbådhen" skulle börja tillämpas. Efter hand som denna form av skattebefrielse minskade eller upphörde, lämnades ersättning in natura eller kontant.

Kronobrevbärarnas åtaganden och ersättning reglerades inte centralt. Landshövdingarna bestämde de olika åtagandena och nätets förgrening. På grund av den decentraliserade handläggningen blev kronobrevbärningen olika i olika län och centralt visste man inte så mycket om distributionsnätet.

Formen för kronobrevbärningen blev efter hand någorlunda likartad. Härtill bidrog en kunglig förordning år 1830. Enligt denna skulle kronobrevbärning anordnas två dagar i

varje vecka. Tillämpningsbestämmelserna varierade. Regeln om två dagar i veckan tillämpades ibland så att den ena dagen gick posten i riktning från den överordnade myndigheten och andra dagen till denna.

Ett regeringsbeslut i november 1849 tillerkände samtliga länsmän fribrevsrätt. Nu skulle man så långt det var möjligt använda den ordinarie postgången för tjänstebrev, vilka tidigare belastat kronbrevbärarna. Eftersom postnätet ännu inte var så finmaskigt var det i många områden inte praktiskt möjligt att följa direktiven. Statistiken visar dock på en ökning vid denna tidsperiod av antalet lösväskor som befordrades av postverket.

1873 års riksdagsbeslut innebar i praktiken att ansvaret för kronbrevbäringen skulle övertas av postverket. Under första halvåret 1874 hann den nya organisationen införas i hälften av rikets län. En av orsakerna till att den fördröjdes på sina håll var att länsstyrelserna beviljats uppskov. I uppskovsaskandena hade man bland annat åberopat pågående järnvägsbyggnation som skulle medföra nya omregleringar av postförbindelserna. Man hade också påtalat att indelningen i fögderier och häradar var föremål för vissa ändringar. I andra fall uppsköts omorganisationen därför att det fanns kontrakt om kronbrevbäringen, vilka gällde ännu något eller några år. Så var det i ett skånskt härad och så var det i Östra härad av Blekinge län.

I det sistnämnda området visade det sig att kronbrevbäringen i några fall inte kunde upphöra förrän två eller tre år senare än i övriga Blekinge. Detta ledde bland annat till att det blev en extremt kort tid som den poststation fick finnas kvar, vilken inrättades för att tillsammans med en postföring ersätta kronbrevbäringen i Östra härad. Lantbrevbäring blev en ny ersättningsanordning redan efter ett år. Om detta berättas i avsnittet med rubriken Biskopsberg.

Bakgrunden till denna försening i vad gäller postverkets övertagande av kronbrevbäringen i Blekinge framgår bland annat av ett brev den 15 december 1873 från poststyrelsen till postkontoret i Karlskrona. Där heter det bl a att "kronbrevbäringen inom Blekinge län för närvarande verkställes på det sätt, att breven fortskaffas genom entreprenörer, och i entreprenadkontrakten, vilka till-

ändagå inom Östra härad med slutet av år 1876, inom Medelstads härad med slutet av år 1875 samt inom Bräkne och Listers häradar den 1 oktober 1875, förbehåll icke är gjort om rätt till uppsägning".

De flesta nya poststationerna inom Östra härad inrättades vid redan befintliga postlinjer i postverkets egen regi och häradet berördes sålunda endast obetydligt av kronbrevbäringen. Med få undantag var dessutom de tillfrågade kronbrevbäringsentreprenörerna inom hela länet villiga att frånträda sina kontrakt före den avtalsenliga tidens utgång.

Inom eller med anslutning till Östra härad tillkom följande nya postföringslinjer med 1874 års ingång:

Bröms - Kristianopel, 0,5 mil

Jämjö - Torhamn, 1,25 mil

Ramdala - Möcklö - Senoren - Sturkö, 1,25 mil

Karlskrona-Tjurkö, 0,5 mil.

Inom det berörda området inrättades samtidigt följande poststationer: Kristianopel, Jämjö, Torhamn, Ramdala, Sturkö, Tjurkö och Rödeby. Samtliga dessa skulle enligt beslutet lyda under postkontoret i Karlskrona, vilket dessutom fick följande nya poststationer i Medelstads härad inom sitt förvaltningsområde: Fridlevstad, Alnaryd, Sillhövda, Listerby, Aspö, Hasslö och Hjortsberga. Inom Blekinge inrättades samtidigt ytterligare 15 poststationer, varav sex inom Ronneby, sju inom Karlshamns och två inom Jämshögs förvaltningsområden.

1 8 7 4 Å R S P O S T S T A T I O N E R

JÄMJÖ

Kronolänsmannen Olof Enoch Sandberg blev föreståndare för den poststation som med namnet Jemjö inrättades med 1874 års ingång vid postföringslinjen mellan Karlskrona och Kalmar. Hans årsarvode fastställdes till 200 kronor, en i jämförelse med andra poststationsföreståndare tämligen hög ersättning.

Postinspektör Johan Floridan Eiserman, vilken trädde till som chef i Karlskrona i slutet av 1874, kom tidigt i konflikt med Sandberg i Jämjö. I ett för oss sentida

betraktare till synes bagatellartat ärende om tre rek, som inte förseglats enligt givna regler, motiverade poststyrelsen på följande sätt sin tillrättavising mot Sandberg efter Eisermans anmälan:

"Föreståndaren Olof Enoch Sandberg har uti inforrad förklaring icke gittat bestrida det av Postkontoret angivna förhållandet och därvid tillika uppgivit att något exemplar av gällande författning i Kungl. Generalpoststyrelsens kungörelse den 29 november 1872, par. 4, mom 2 och 3 icke vore å stationen att tillgå".

En senare anmärkning avsåg Sandbergs felaktiga sätt att debitera postavgifter och nu hettade det till i samarbetet med postinspektorn. Denne sade sig i en rapport till poststyrelsen vilja "med nöje se att Jemjö och Ramdala stationer försågs med andra föreståndare". I ett svar till poststyrelsen ansåg sig Sandberg trakasserad och skymfad. Därför gav Eiserman ännu mera svar på tal i ett brev till poststyrelsen den 17 februari 1879:

"Ofta gives anledning till anmärkningar mot expeditionen vid dessa stationer; såsom oriktig frankering av varjehanda försändelser, orätt taxering å ingående tidningsrekvisitioner, värdeförsändelsers avsändande utan att vara lackförseglade m m. Dessutom ha korrespondenter omkring Jemjö tillkännagivit att de ej ogärna skulle se ett ombyte av poststationsföreståndare.

Då härtill kommer att posterna vid Jemjö ofta mottages och expedieras av en piga hos länsman Sandberg, torde allt för tydligt framgå, att herr Sandberg anser tjänsten för mycket underordnad och litet inkomstbringande för att på ett mera ordentligt sätt handhas".

Denna bild är ett exempel bland många på den tidens konflikter. I januari 1883 utnämndes skolläraren Peter Magnus Henricsson till föreståndare för poststationen i Jämjö. Under i det närmaste 16 år svarade han för postservicen men från den 19 januari 1899 var det järnvägsfolk som övertog uppgiften. Järnvägen Karlskrona-Torsås öppnades då för allmän trafik och poststationen förenades med järnvägsstationen, där stinsen Karl Robert Gustafsson fick ansvaret. Samtidigt ändrades poststationens namn till Jämjöslätt (senare stavat Jämjöslätt).

Gustafsson förflyttades till Torsås på sommaren 1900 och nu kom Frans Oscar Syrén till Jämjöslätt, där han verkade ända till 1931. Raden av järnvägsmän med ansvar för posten i Jämjöslätt avslutades med David Einar Olsson (från 1 oktober 1951). Han fick vid månadsskiftet mars-april 1956 se poststationen skiljas från järnvägen.

I en fastighet som då ägdes av ingenjör Hj Perssons inrättades en postexpedition.

Med den benämningen enligt en terminologi som höll sig i mer än 50 år hade Jämjöslätt bl a Gert Erik Israelsson som föreståndare med titeln "stationsmästare". Sedan 1983 är det postmästare Håkan Eriksson, som ansvarar för postdistributionen till nära 2500 hushåll, inklusive dem med postadress Ramdala.

Han har fått uppleva att postkontorets namn ändrats från Jämjöslätt till Jämjö vid halvårsskiftet 1989.

KRISTIANOPEL

Det är svårt att i arkiven finna någon dokumentation om Kristianopel. Orten finns upptagen i den postförordning som utfärdades i Danmark 1624 och återfinns i svenska brevtaxan av år 1668. Ur den 24 år senare utgivna brevtaxan har namnet tagits bort. Detta är en följd av att en order utfärdades den 24 mars 1677 om att Kristianopel skulle raseras och invånarna flyttas.

Det innebar att den ende kände svenske postmästaren i Kristianopel, Johan Martin Volkmar, fick sluta fungera. Det är inte känt vart han tog vägen. Han hade under Johan Beijers ena period som postverkets chef (1661-1669) "beklagat sin fattigdom". Troligtvis hade han varit postmästare i Kristianopel sedan området kom i svensk ägo.

Även om de oroliga åren under krigen med Danmark och ett resultat av freden i Lund omfattade utplåning av Kristianopel blev det naturligtvis en ny samhällsbildning där så småningom.

När postverket övertog ansvaret för kronobrevbäringen berörde den treåriga förseningen i Östra härad av denna reform inte de orter som låg utmed eller i närheten av postföringslinjen Karlskrona-Kalmar. Från Bröms gästgivaregård vid linjen i Kalmar läns sydligaste del inrättades en postföring till Kristianopel med två turer i veckan och en poststation öppnades den 1 januari 1874 i Kristianopel med kantor Nils Peter Svensson som föreståndare.

För postföringen tecknades kontrakt med Joh Johnsson. Denne fick efter framställning till poststyrelsen

rättelse i sin ersättning sedan det kunnat fastställas att avståndet mellan Bröms och Kristianopel var mer än dubbelt så stort som ursprungligen angetts i handlingarna. Körvägen gick från Bröms till Bromsboda kvarn vid länsgränsen.

Nils Peter Svensson fick på senhösten 1887 uttala sig i ett ärende som avsåg begäran om att få en poststation inrättad i handelslägenheten Lyckeberg vid Korpavik strax norr om gränsen till Småland. Några av dem som skulle betjänas av den önskade poststationen tillhörde den naturliga kundkretsen för Kristianopels poststation. Svensson var naturligtvis emot förslaget och analyserade sökandenas geografiska spridning för att söka bevisa obehövligheten av ännu en poststation. Han skrev bl a följande i sitt remissvar:

"De hemman och lägenheter, som tillhöra Kristianopel och stå antecknade i ansökningshandlingarna äro: s k Danska Bröms (Svenska Bröms tillhör Söderåkra), Haboda, Kroksnäs, Bredavik, Ebbanäs, Trolleboda, Brunsboda, Björklycke, Sprattleboda, Hallersboda, Tombäck och Strömsmåla; dessa äro belägna i norra änden av församlingen, och varje postdag sändes, dels med postbäraren och dels med andra säkra bud de vanliga brev och tidningar, som finnas till personer, vilka icke själva infunnit sig på postanstalten i Kristianopel, ävenså brukas sända underrättelse till dem som hava värdeförsändelser att avhämta.

De lägenheter inom Torsås och Söderåkra socknar, som ligga i närheten av Kristianopels postområde, nämligen Appleryd, Brinkaström, Törneryd och Korpavik, hava även postutväxling med Kristianopel och underrättelser avgå även till dem, när så behövs.

Personer som icke avhämtat eller genom bud erhållit sina brev och tidningar å söckendagarna, bruka vanligen avhämta dem på söndagarna; vadan postanstalten, såväl söndagar som söknedagar hålles öppen från kl halvnio fm till kl två em; dessutom har här alltid varit tillgängligt för allmänheten att uttaga och inlämna sina postförsändelser från morgon till och med afton när de så önskat".

På avstyrkan av postinspektorn i Karlskrona beslöt poststyrelsen att lämna framställningen utan åtgärd.

I samband med felaktig användning av kvittenskuponger för postsparbanksböcker fick Svensson år 1896 ett med vår tids mått mätt orimligt straff. Han skildes från tjänsten som poststationsföreståndare och handlanden S Helander övertog arbetet den 1 februari 1896 med 240 kr i årsersättning. Tre år senare överlämnade han poststationen till Klara Larsson.

Postföringen till Kristianopel ändrades när järnvägen mellan Karlskrona och Torsås togs i bruk för allmän trafik. Utgångspunkten blev Fågelmara i stället för Bröms och från den 1 oktober 1900 blev det vardagliga turer på den sju kilometer långa sträckan till Kristianopel.

Skepparen Anders Petter Larsson övertog poststationen den 1 juli 1907, följd sex år senare av skomakaren Karl August Valdemar Lundqvist. Innehavarens huvudsakliga sysselsättning utgör en provkarta på yrken och när Lundqvist efter 34 år avgick vid 65 års ålder, trädde sömmerskan Vivan Karlsson till. Hon fick uppleva poststationens indragning med september månads utgång 1973 och blev då expeditjonskassör vid postkontoret i Karlskrona.

Poststationen ersattes med lantbrevbäring från Fågelmara, en förändring som vållade mycket rabalder. Juristen Leif Eriksson ledde "en folkstorm" mot planerna för indragningen så snart dessa blivit kända. Som alltid visade det sig att lantbrevbäringen var en utmärkt ersättning för poststationen.

RAMDALA

Vid postvägen till Kalmar inrättades med 1874 års ingång en poststation i Ramdala med änkan Anna Jansson som föreståndare. Hennes årsarvode fastställdes till 200 kr. Beloppet var något högre än vad flertalet nya poststationsföreståndare i Blekinge fick vid den tiden. Skillnaden motiverades av att fru Jansson fick expediera s k sidopost. I Ramdala anslöt nämligen postföringslinjen till Sturkö över Möcklö och Senoren.

Poststationen låg något avsidet från postskjutsens färdväg och entreprenörerna C Petersson och J A Dahlgren fick extra ersättning av en riksdaler för varje gång som de måste göra omvägen förbi poststationen. I den brådska som rådde inför 1874 års stora reform hade detaljer som denna inte kunnat förutses. De vållade i allmänhet omfattande skriftväxling vid försök att skapa rättvisa. Ett liknande fall beskrivs mera ingående i boken "Posthistoria från Ljungby kommun".

I ett cirkulär den 27 september 1875 begärde poststy-

relsen uppgift från postförvaltarna om uppbörden vid de minst lönsamma poststationerna. Postinspektör Eiserman i Karlskrona konstaterade i sitt svar till poststyrelsen att inte mindre än åtta av poststationerna inom hans förvaltningsområde hade dålig omsättning. I Ramdala hade frimärken sålts för 175 kronor under 1874 och för 141 kr under 1875. Han föreslog att poststationen skulle dras in och konstaterade att den ende myndighetsperson som anlätade poststationen var pastorn, "vars post bekvämt kan befordras i lösväska från Lyckeby eller Jämjö".

Nu började en kamp från de berörda för att få behålla poststationen. Kyrkoherde A L C Sjöberg i Ramdala skrev den 16 november 1877 till poststyrelsen att han genom pressen fått veta att poststationen skulle upphöra med 1877 års utgång. Ur hans tre sidor långa brev citeras följande:

"I avseende härpå vill jag upplysa att Ramdala Socken utgör en 2 1/2 till 3 mil lång och 1/2 mil bred landsträcka. Till kyrkan, i vars närhet postanstalten är belägen, komma varje sön- och helgdag personer även från de avlägsnaste delar av socknen, och kunna då brev avlämnas samt brev och tidningar avhämtas".

Kyrkoherdens inlägg föranledde poststyrelsen att skriva till kronofogden. Denne uttalade sig för att bibehålla poststationen och framhöll bland annat att det fanns fem fjärdingsmän inom socknen som efter att kronobrevbäringen upphörde själva fick hämta sina brev vid poststationen i Ramdala. Han skrev bl a:

"En följd av nämnda poststations indragning bleve således, att kommunikationerna mellan kronofogden, länsmannen i orten och fjärdingsmännen i Ramdala socken avstannade, och vilken oreda härav skulle uppstå, låter lätteligen tänka sig, såvida ej postverket är betänkt på att ersätta Ramdala poststation med lantbrevbäring, utgående från Jämjö såsom närmaste poststation, vilken förändring dock säkerligen blir postverket betydligt dyrare, och vilken nu så lätt kan undvikas, då förestånderskan på Ramdala poststation erbjudit sig att fortfarande bestrida sin gamla befattning mot hälften av det arvode, hon förut erhållit".

Poststyrelsen beslöt den 17 december 1877 att poststationen skulle få vara kvar. Anna Jonsson fick finna sig i att hennes årsarvode nedsattes till 100 kronor.

Ett nytt försök att dra in poststationen gjorde postinspektör Eiserman efter en incident på sommaren 1879, då han beskyllde fru Jonsson för slarv i tjänsten.

Det var fråga om bagatellförseelser, men de ledde till att fru Jonsson fick överlämna poststationen till skolläraren Johan Peter Julin, när landskansliet hade instämt i kronofogdens uppgift den 29 oktober 1879 att poststationen inte kunde undvaras.

Med 1880 års ingång var Julin således Ramdala poststations nye föreståndare. Han sade upp sig i februari 1883 på grund av för låg betalning i förhållande till arbetsinsatsen. När det visat sig att det inte gick att anskaffa någon annan föreståndare mot 100 kr i årersättning, höjdes arvudet till Julin till det dubbla från den 1 juli 1883.

Med järnvägens tillkomst flyttades poststationen till järnvägsstationen den 19 januari 1899 och stinsen Nils Olof Olsson blev ansvarig för postgöromålen. Formellt skildes post och järnväg åt den 1 juli 1931, men posten fick vara kvar i stationshuset och den då 60 år gamle Olsson fick sin lön direkt från posten i stället för genom järnvägen. Denna anordning ändrades redan med maj månads ingång 1934 och de tidigare reglerna gällde för den vikarie som tjänstgjorde innan Harry Konstantin Andersson övertog poststationen i april 1938. När han avgick den 30 september 1963 ansvarade trafikbiträdet Karl Allan Ingemar Blücher för posten till och med maj 1965. Den 1 juni 1965 inrättades i stället en postexpedition. Denna avvecklades den 30 april 1983 och postutdelningen sker sedan dess från Jämjö. Ortsadressen Ramdala har fått behållas.

RÖDEBY

Nämndemannen Sven Arnoldsson utsågs till föreståndare för den poststation som inrättades med 1874 års ingång i Rödeby. Posten till och från Rödeby sändes med den ordinarie postskjutsen mellan Växjö och Karlskrona.

Med öppnandet av järnvägen Karlskrona-Emmaboda-Växjö för allmän trafik i augusti 1874 ändrades transportförhållandena och järnvägen ersatte landsvägsposten på vissa sträckor. Samtidigt fick Arnoldsson finna sig i att sluta i postverkets tjänst. Poststationen flyttades till järnvägsstationen, där stinsen Johan August

Winbladh blev föreståndare med 360 kronor i årsarvode för bestyret med posten, något helt annat än de 150 kronor som avtalats med Arnoldsson.

Förändringen innebar dock inte att postskjutsen på landsväg upphörde helt. Förbindelsen mellan Växjö och Karlskrona gick från Rödeby över Tving till Älmeboda. Poststationen i Rödeby hade därmed en s k sidopost, något som bidrog till föreståndarens högre avlöning.

Winbladh blev kvar som föreståndare för den förenade post- och järnvägsstationen i Rödeby till sin död den 31 mars 1911. Han var då 73 år gammal. Efter en kort vakansperiod fick stationen den 62 år gamle Oscar Constantin Andersson som föreståndare. Han hade ansvarat för poststationen i Spjutsbygd under 12 år och nu blev han kvar i Rödeby till oktober 1917. Han följdes av Alfred Conrad Karlsson, som också hade förestått poststationen i Spjutsbygd. Efter honom ansvarade följande järnvägsmän för posten i Rödeby: Harald Waldemar Ekroth (1924-1925), Erik Harald Törnebohm (1926-1945), Karl Martin Fredrik Danielsson (1946-1948) och John Fritiof Palmér (1948-1953).

Posten i Rödeby utvecklades gynnsamt och det gick inte i längden att ha post och järnväg förenade. Vid skilsmässan den 1 november 1953 inrättades en postexpedition med Inga Johansson som föreståndare, följd 1956 av Lies Classon. Postutdelningen till det stora landsbygdsområdet koncentrerades till Rödeby och från mars 1987 fick Mona Jonsson ansvaret för service till mer än 2 700 hushåll.

STURKÖ

Från Ramdala inrättades i januari 1874 en postföringslinje över Möcklöv och Senoren till Sturkö att befaras över land och vatten tisdagar och fredagar fram och åter. Samtidigt öppnades en poststation på Sturkö med hemmansägaren och fjärdingsmannen Gabriel Lilja som föreståndare. Han årsarvode blev 150 kronor.

Poststationen befanns olönsam och ersattes med lantbrevbäring med 1878 års ingång. Kronofogden hade då förkastat ett förslag att poststationen skulle få

bibehållas med halverat arvode för föreståndaren. Samtidigt ersattes tio andra blekingska poststationer med lantbrevbäring.

Lilja blev lantbrevbärare från den 1 juli 1878, sedan den först antagne lantbrevbäraren, O Sundholm, sagt upp sig. Lantbrevbäringslinjen ändrades i samband därmed att utgå från Karlskrona över Tjurkö till Sturkö.

Vid Sturkö församlings kommunalstämma i Ryds skolhus den 14 februari 1891 beslöt man att hos poststyrelsen begära att få en poststation inrättad. Komminister J Thomaus framförde önskemålen med bl a följande motivering:

"Här är stenhuggeri, varför många personer för att här söka arbete hitflyttat, så att församlingens folkmängd utgjorde den siste december 1802 personer. Här är pastor boende, vilken har pastoralvård för både Sturkö och Tjurkö församlingar och har därför stor brevväxling; här är nämndeman, fjärdingsman, ordförande i kommunalstämma och -nämnd".

Efter remissbehandling fann poststyrelsen vid föredragning den 10 juli 1891 framställningen "ej för närvarande böra till avseende föranleda". Till detta bidrog det faktum att postmästaren i Karlskrona inte kunde "obetingat tillstyrka sökandenas begäran". Han åberopade redan vunnen erfarenhet vid "den närbelägna stationen å Hasslöv, där det ekonomiska resultatet visar sig utfalla så ofördelaktigt, satt den därifrån inflytande frimärksuppbörden knappast uppgår till en sjättedel av kostnaden för stationen samt posttransporten genom lantbrevbäraren".

Ett nytt försök gjordes i ett brev från skolläraren Fredrik Bergman redan den 11 november 1891, men hans brev påtecknades blott att poststyrelsen "vidblev sitt den 10 juli fattade beslut".

Förhållandena var inte väsentligt förändrade när ännu ett försök gjordes i ett gemensamt brev från Bergman och komminister G Fröberg den 7 mars 1894. Denna gång tillstyrkte postmästaren i Karlskrona. Postinspektionen i Malmö hade under tiden inrättats som en mellaninstans och redovisade det efer hand mycket omfattande ärendet i ett brev till poststyrelsen den 3 augusti 1894.

Häri föreslogs att Fredrik Bergman skulle antas till föreståndare för en poststation på Sturkö med 100 kronor i årsarvode samt att lantbrevbäringen skulle fullgöras

med tre i stället för med två turer per vecka. Gabriel Lilja var alltså lantbrevbärare. Han skulle enligt postinspektionens förslagskontrakt få kr 2.50 för varje tur fram och åter, vilket var 25 öre mindre än det kontrakt som tillämpades vid tillfället. Turökningen gjorde emellertid att Liljas veckoinkomst blev kr 7:50 i stället för kr 5:50.

Poststyrelsen godkände förslaget och den 1 november 1894 fanns det åter en poststation med namnet Sturkö. Bergman fick sitt årsarvode höjt till 150 kronor med 1898 års ingång men två år senare lämnade han över poststationen till handlanden Antonius Månsson. Efter dennes död i februari 1930 tjänstgjorde Anna C K Israelsson till 1934, då Hanna Erlandh tog över befattningen, ditflyttad från Norra Rörum. Hon fick en tjänst i Karlskrona i oktober 1938 och som vikarie anlätades i Sturkö Anna-Brita Svensson under ett par år innan hon tjänstgjorde som ordinarie innehavare 1940-1949. Hennes efternamn blev Håkansson innan hon överlämnade poststationen till Alda Andersson. Med efternamnet Persson (från november 1952) fick Alda uppleva att poststationen höjdes till postexpedition den 1 april 1974 och tre år senare kallades postkontor i den nya terminologin. Betjäningsunderlaget omfattar ca 700 hushåll.

I februari 1990 påbörjades tillbyggnad av ett affärscentrum på Sturkö. Till detta flyttar postkontoret från de gamla och trånga lokalerna vid Sturkö skola.

TJURKÖ

Kamreraren J A Lindström antogs till föreståndare för den poststation som inrättades i januari 1874 på Tjurkö. Postföringen dit skulle enligt beslutet ske onsdagar och lördagar från Karlskrona. I beslutet framhölls att Tjurkö var station för "kronoarbetskorpsen". Med konsul F H Wolff i Karlskrona tecknades avtal om ansvaret för postföring med båt från Karlskrona till Tjurkö

Lindström hann aldrig kvittera mer än hälften av den överenskomna årsersättningen på 150 kronor. Han begärde nämligen sitt entledigande i juni 1874 och efterträddes

vid halvårsskiftet av fanjunkaren Per Gustaf Melén. Denne fick uppleva poststationens indragning med 1877 års utgång. Berörda postkunder betjänades i stället av en lantbrevbärare som färdades med båt från Karlskrona och vidare till Sturkö.

Utbytet av poststationen i Tjurkö mot lantbrevbäring föregicks inte bara av den omfattande utredningen om hur lantbrevbäring skulle organiseras i vårt land utan dessförinnan av en lönsamhetsundersökning. Denna gjordes på grund av ett cirkulär från poststyrelsen i september 1875. I detta anmodades postförvaltarna bland annat att uppge storleken av frimärksförsäljningen vid de minsta poststationerna. Av denna uppgift, som postinspektor Eiserman i Karlskrona undertecknade den 29 februari 1876, framgick bland annat att frimärken hade sålts vid poststationen på Tjurkö för 126 kronor under 1874 och för 140 kronor under 1875. Ur en samtidigt avfattad följeskrivelse citeras:

"Alla de stationer (11 st), som uppgiften upptager, bör med undantag möjligen av Eringsboda, utan synnerligt men för den korresponderande allmänheten kunna indragas och postbefordringen till vederbörande tjänstemän och betjänte ordnas på ett för postverket mindre betungande sätt än som nu sker. Så t ex bör post till Aspö, Hasslö och Sturkö bekvämast och billigast befordras över Tjurkö och där, genom lämplig uppgörelse med vederbörande fjärdingsmän eller andra pålitliga personer avhämtas och avlämnas.

Direktören vid kronoarbetsstationen å Tjurkö är villig att mot en ersättning av 100 kronor årligen besörja all postbefordring emellan denna plats och Karlskrona. För postbefordringen till och från Tjurkö betalas nu 200 kronor och till stationsföreståndaren där 150 kronor årligen. Mot någon tillökning i fordrade ersättningen tror jag att förenämnde direktör jämväl skulle åtaga sig utlämnandet och mottagandet av den högst obetvdliga posten till Aspö, Hasslö och Sturkö".

När Eiserman skrev detta brev var det ännu mer än ett år kvar innan man överhuvudtaget började planera för lantbrevbäring. Brevet lades vilande hos poststyrelsen och togs upp igen under andra halvåret 1877, då detaljer spikades för landets första lantbrevbäringslinjer, de på Gotland och Öland samt i Blekinge, som startade med 1878 års ingång.

Direktören vid kronoarbetsstationen och ägaren av Tjurkö stenhuggeri sände den 23 april 1879 ett brev till

poststyrelsen med bl a detta argument för att få tillbaka den indragna poststationen:

"Platsen har över 2000 innebyggare, ett antal som 33 av Sveriges småstäder icke äger, men vilka dock hava egen postanstalt."

I framställningen nämndes att kronoarbetetskåren på Tjurkö uppgick till ca 500 man samt att det fanns mer än 700 privata arbetare och stenhuggare, däribland "omkring 100 utlänningar, som underhålla en flitig korrespondens med hemmavarande anhöriga".

Postinspektör Eiserman intygade att de utländska arbetarna hade stor olägenhet av att det inte fanns någon poststation på ön. "Ofta måste dessa arbetare", skrev han, "för befordran av värdeförsändelser till hemlandet, göra en dyr och besvärlig resa till Karlskrona".

Lantbrevbärare Gabriel Lilja förklarade sig villig att på sin tur till Sturkö medföra en postväska till den eventuellt blivande poststationen på Tjurkö utan att hans ersättning ökades. Därmed skulle postverkets kostnadsökning stanna vid arvodet för poststationsföreståndaren om framställningen bifölls. Fanjunkare Claes Ugglå vid kronoarbetssstationen erbjöd sig att sköta poststationen för 200 kronor om året och postinspektör Eiserman tillstyrkte framställningen. En förbättring av öns postförhållanden förordades också varmt av länsstyrelsen. Vid sitt beslut om att återinrätta poststationen den 1 juli 1879 prutade emellertid poststyrelsen på föreståndarens arvode till 150 kronor.

Skälet för poststationens existens dog så småningom ut. Efter andra världskrigets slut drogs den in för andra gången, närmare bestämt med september månads utgång 1946. Innan dess hade den skötts av ett par personer efter Ugglå, nämligen folkskolläraren Sven Thorén (1891-1918) och handlanden Oscar Wiktor Rosenqvist (1919-1946).

Vid indragningen inrättades i stället ett postombud den 1 oktober 1946 med handelsbiträdet Alma Helena Bogren som ansvarig under första året, efterträdd av hemmansonerna Viking Lennart Svensson (1947-1952) och lantbrukaren Herbert Jacob Sigvard Johannesson (1952-1956).

Ännu en gång skulle poststationen bli återinrättad, nämligen med 1957 års ingång. Johannesson fick fortsätta

sitt arbete i postverkets tjänst, nu som avtalsanställd poststationsföreståndare. Med vikarier, framför allt under sjukdom 1966, gällde hans anställning till entledigandet den 1 juni 1972. I väntan på omorganisation tillsattes ingen ny innehavare. Poststationen blev indragen för tredje gången och ersattes av effektiv lantbrevbärning från Sturkö. Inga-Lill Larsson var den vikarie som fick uppleva poststationens indragning på valborgsmässoafton 1973.

TORHAMN

Landskansliet i Karlskrona undersökte åren 1860-1861 efter poststyrelsens anmodan på vilka platser det skulle vara lämpligt att inrätta poststationer på landsbygden enligt ett regeringsmedgivande i mars 1860. Då fördes Torhamn på tal, men i yttrandet till poststyrelsen den 13 november 1861 uppgavs att "brevväxlingen till och från Torhamn, beläget 3 mil landvägen från Karlskrona, torde vara jämförelsevis mindre betydlig, då folkmängden i denna socken utgör endast omkring 3000 personer".

Vid den av länsstyrelsen samtidigt insända ansökan från åtskilliga personer i Torhamn om att inrätta en poststation där fäste poststyrelsen intet avseende.

Socknen fick vänta till 1874 års ingång på sin poststation. Den inrättades då med kommissionären Nils Jonasson som föreståndare och posten fördes dit och därifrån på en samtidigt inrättad postföring från Jämjö.

Redan i februari 1876 föreslog postinspektör Eiserman i Karlskrona att poststationen i Torhamn skulle dras in på grund av låg frimärksuppbörd. Ärendet vilade emellertid länge i poststyrelsen men med 1878 års ingång var sagan tills vidare all för poststationen. Jonasson undertecknade den 26 september 1877 ett bevis om att han blivit uppsagd, något som postföraren H P Hansson i Hammarby också fick göra, avseende postföringen mellan Jämjö och Torhamn. I stället fick Nils Jonasson anställning som lantbrevbärare med en tur i veckan och kr 1:50 per tur i ersättning.

Jonasson avled i maj 1882 och lantbrevbäringen anförtröddes nu åt hans måg, torparen Holger Johnsson.

Kyrkoherde Hans Nedin begärde i ett brev den 11 juli 1882 att poststyrelsen skulle medge att poststationen i Torhamn återinrättades och att postföring dit skulle ske två gånger i veckan. Poststyrelsen biföll framställningen endast så långt att lantbrevbäringen utökades till två veckoturer, allt under förutsättning att Holger Johnsson stod vid sitt erbjudande "att besörja den sålunda utvidgade brevbäringen mot ersättning av etthundrafemtio kronor för år räknat".

Så blev det med tillämpning från och med 1883. Ett nytt försök att återfå den förlorade poststationen lyckades och med början den 1 mars 1885 antogs folkskolläraren C A Friström till föreståndare. Han efterträddes den 1 juli 1903 av Ingrid Friström. Efter hennes död i april 1928 antogs Iris Johanna Israelsson till föreståndare. Hon fick senare efternamnet Olofsson. Wilma Johanna Lundqvist tog över i november 1956 men blott för ett år. I december 1957 var fru Olofsson tillbaka i Torhamn efter ett gästspel som poststationsföreståndare i Rosshyttan. Som vikarie hade vid skilda tillfällen Johan Uno Adefjärd anlitats och han blev ordinarie föreståndare den 1 oktober 1963.

Poststationen fick beteckningen lokalpostkontor i juli 1977 och byttes ut mot ett s k postställe två år senare. Enligt beslut av postens huvudkontor kallades även postställen för postkontor från 1986 års ingång. Gullvi Svensson fick år 1987 ansvar för postkontoret i Torhamn men i projekt "Nät 92" ersattes det med "post-i-butik" den 29 mars 1993. AB Torhallen blev entreprenör och ansvarigt för service till de drygt 400 fasta hushållen.

AUGERUM

Augerums socken har haft flera poststationer (Biskopsberg, Fjärdsjömåla, Kättilsmåla). Det har däremot inte funnits någon poststation med socknens namn. Ändå var en sådan planerad och diskuterades vid förhandlingar mellan poststyrelsen och länsstyrelsen i Blekinge på hösten 1873.

En poststation med namnet Augerum råkade hänga med i handlingarna när beställningen gjordes på datumstämplar

inför 1874 års stora reform. Den ingick i leveransen till postkontoret i Karlskrona av fem sigill och fem brevstämplar från persedelförrådet i Stockholm den 14 januari 1874. Om detta berättas i boken HUMLEGUBBAR, som handlar om avvikande företeelser i Postens historia.

Postmästaren i Karlskrona kvitterade leveransen den 20 januari men fann vid fördelningen av de nytillkomna inventarierna att det kommit en omgång för mycket. Den 4 februari återlevererade han därför inte bara Augerums datumstämpel och sigill utan även "1 skylt, 1 vågbalans, 1 par vågskålar, 1 värdestämpel samt järn- och mässingsvikter".

BISKOPSBERG (Augerums församling)

Biskopsberg, ett litet samhälle som nu betjänas av lantbrevbäring från Karlskrona, har haft två poststationer. Den första fick byns namn, Biskopsberg, medan dess sentida ersättare fick namnet Kättilsmåla.

Inte minst för hembygdssamlade filatelister är den första särskilt intressant. Denn fanns blott ett år, 1877, och hela det årets frimärksförsäljning stannade vid 38 kronor. Inte är det då att undra på att samlare saknar poststationens stämpelavtryck i sina album.

Inom Östra härad kunde kronobrevbäringen inte upphöra förrän tre år senare än i övriga Blekinge och större delen av Sydsverige. När nu kontraktstiden löpte ut för kronobrevbärarna, beslöt poststyrelsen i samråd med länsstyrelsen i Karlskrona att en poststation skulle inrättas vid 1877 års ingång samt en gångpost med två turer i veckan mellan Lyckeby och Biskopsberg. Förre brevbäraren i Lyckeby, Sven Svensson, skulle fullgöra den för en ersättning som motsvarade kr 1:44 per mil.

Detta var högre än den s k medellegan och postinspektör Eiserman i Karlskrona fick poststyrelsens uppdrag att söka få ett för postverket fördelaktigare beting. Samtidigt utformades planerna på lantbrevbäring och ändringen blev för Biskopsberg annorlunda än vad man avsåg när man sökte sänka ersättningen för gångposten.

Riksdagsfullmäktigen Arnold Svensson, som blivit utsedd till poststationsföreståndare i Biskopsberg med 150 kr i

årsarvode, fick nämligen finna sig i att bli uppsagd genom ett beslut att dra in poststationen och byta ut gångposten mot lantbrevbäring.

Denna förändring var en av de punkter som avhandlades vid ett besök i Karlskrona den 22 september 1877 av generalpostdirektör Wilhelm Roos. Han kom närmast från Kalmar, där han hade konfererat med landskansliets representanter om hur lantbrevbäringen skulle organiseras inom Kalmar län.

Överläggningarna i Karlskrona om motsvarande omorganisation för Blekinge slutfördes med en preliminär överenskommelse om att tolv blekingska poststationer skulle dras in, av vilka tio hade inrättats i januari 1874, en i oktober 1875 (Halahult) och en i januari 1877 (Biskopsberg).

I stället skulle sju nya lantbrevbäringslinjer inrättas i förening med s k kommunombud. Dessa, som posten inte avlönade, skulle vara den förmedlande länken mellan lantbrevbäraren och de kunder som denne inte kunde nå under sin vandring.

Den ett år gamla gångpostlinjen mellan Lyckeby och Biskopsberg ersattes med lantbrevbäring, men turerna minskade från två till en per vecka. Förändringen skulle medföra en besparing för posten på 412 kronor om året. Det var inte bara poststationsföreståndare Arnold Svensson som blev uppsagd utan även postföraren Sven Svensson. Ett kontrakt om lantbrevbäring gjordes upp med fjärdingsman Anders Svensson i Långelycke. Det framgår inte av dokumenten varför inte Sven Svensson fick övergå från postföring till lantbrevbäring. I liknande fall på andra håll har som skäl anförts att postföraren inte varit skrivkunnig.

Arnold Svensson avled den 28 november, således innan uppsägningen skulle träda i kraft, och hans son Otto Arnoldsson vikarierade under den sista perioden

När man så kort tid efter kronobrevbäringens upphörande organiserade lantbrevbäringslinjer, gällde att man i första hand skulle tillgodose landstatstjänstemännens behov av postgång. Privatkorrespondensen kom i andra hand. För varje ny lantbrevbäring som ersatte såväl en poststation som en postföringslinje måste man redovisa i vilken utsträckning exempelvis länsmän och fjärdingsmän fick sina behov av tjänstepostgång tillgodosedda.

Av följande utdrag ur landskansliets brev till poststyrelsen den 21 december 1877 framgår hur man täckte detta behov i området kring den indragna poststationen:

"De till lantbrevbäring å linjen Lyckeby-Biskopsberg berättigade äro fjärdingsmännen i övre och nedre skogsrotarna av Augerums socken, för närvarande bosatta, den förre i Brunsmo, 1,8 mil, och den senare i Långelycke, 0,3 mil från Biskopsberg. I fråga om tjänsteförsändelser till och från dem har fjärdingsmannen i Långelycke, nämndemannen Anders Svensson, som åtagit sig lantbrevbäringen mellan Lyckeby station och sitt hem, i sammanhang därmed jämväl förbundit sig att emottaga och tillhandahålla tjänsteförsändelser, som röra fjärdingsmannen i Brunsmo; och då denna enligt avtal med Augerums kommun, har skyldighet att själv befordra sina tjänsteförsändelser från och till Biskopsberg, kommer han att framdeles tills vidare själv avhämta och avlämna desamma i Långelycke, en anordning som vid det förhållande att vägen från Brunsmo till Långelycke ej är stort längre än till Biskopsberg, för honom icke medför någon svårighet".

Något kommunombud utsågs inte officiellt som förmedlingslänk mellan lantbrevbäraren och privatpersoner i detta fall. Det får antas att behovet var ringa, men så småningom ökade korrespondensen i takt med samhällstillväxten. Detta gav sig bland annat till känna vid kommunalstämman med Augerums socken den 5 februari 1888. Man tog då upp frågan "huruvida församlingen skulle önska få lantpostgången flyttad från Långelycke till mera lämplig plats".

Vid stämmans överläggningar beslöts på ordförandens förslag att man skulle begära att få lantbrevbäringens ändstation ändrad från Långelycke till Kättilsmåla. En ansökan skulle inges till poststyrelsen. Denna blev undertecknad av många personer. Protokollet formade sig till ett ganska långt aktstycke med målande formuleringar. Troligen var det kyrkoherden i Augerum som höll i pennan. På följande sätt började framställningen:

"Det är glädjande att se, huru postverket på senare åren planterat ut inom Sveriges vida område sina stationer, vilka i sin mån arbeta på kulturens härliga seger. För varje sakkännare är nog samt bekant, vilka stora svårigheter en ospard omsorg haft att övervinna. Det förefaller honom därför ej underligt om ännu mycket återstår, för att postkommunikationen på vissa orter kan sägas hava hunnit ett önskvärt mål".

Därefter framhölls att "en av sådana vissa orter" var den vidsträckta skogstrakten i Augerums långsträckta

församling. I brevet gavs en eloge åt lantbrevbäraren Anders Svensson, men det låg osäkerhet i postgången genom att "de allra flesta brev måste utsändas från Långelycke med tillfälliga och frivilliga bud".

I fortsättningen av brevet tror man sig "med full visshet finna en fördelaktigare postgång och flera fördelar om en poststation förlades i Kättilsmåla, eller gångpost förordnades dit på samma sätt som nu sker till Långelycke".

Brevet remitterades till postmästaren i Karlskrona för yttrande. Denne lät Anders Svensson uttala sig. Han fann förslaget "om poststations inrättande i Kättilsmåla eller dess närhet föga lämpligt att förverkliga, emedan avståndet för de i övre delen av socknen boende fortfarande med skäl kunde kallas för långt".

Helt överraskande kom Svensson i stället med förslaget att sträcka ut lantbrevbäringslinjen till skolhuset vid Flymens kapell på den ena av de båda veckoturerna. 1877 års förslag om en veckotur hade under mellantiden hunnit ändras till två. Svensson förklarade sig villig att förlänga sin tur med en sådan utsträckning en gång i veckan för två kronor per tur.

Postmästaren i Karlskrona redovisade Svenssons förslag till poststyrelsen, som beslöt att lantbrevbäringen skulle fullgöras enligt detta från 1899 års ingång. Lantbrevbäringslinjen var liksom på många håll bakvänd. Den började på morgonen vid lantbrevbärarens bostad, varifrån han längs vägen till poststationen tog emot avgående post.

Den nya tidtabellen innebar att Svensson lämnade sitt hem i Långelycke tisdags- och lördagsmorgnar kl 7 och vandrade vägen till Lyckeby över Sandbäcksmåla, Lyckeåborg, Augerum och Mølletorp. Till Lyckeby skulle han komma kl 10.30 och vid middagstid lämnade han Lyckeby för att komma tillbaka till Långelycke kl 15.30. Så gestaltades hans tisdagstur men på lördagar gick han vidare från Långelycke via Sandbäcksmåla, Kättilsmåla, Björsmåla, Allsjömåla och Fjärdsjömåla till Flymens skolhus, dit han enligt tidtabellen skulle komma kl 17.45. Därefter var det att traska samma väg tillbaka i den sena lördagskvällen och så småningom komma till ro i nämndemannahemmet i Långelycke.

Men ingenting varar beständigt. Fjärdsjömålaborna låg och tryckte på om att få en fast poststation och lyckades faktiskt med det redan 1893. Långt senare, nämligen 1917, lyckades kättilsmålaborna också få en egen poststation, en ersättning för den som funnits under tolv månader 40 år tidigare.

YNGRE LANTPOSTSTATIONER

FJÄRDSJÖMÅLA (Augerums församling)

I en framställning till poststyrelsen i november 1891 med mer än 150 namnunderskrifter hemställde hushåll i norra delen av Augerums kommun att få en poststation inrättad i Fjärdsjömåla. Som föreståndare önskade man att handlanden Nils Andersson skulle antas. Han hade enligt sökandenas uppgift tagit emot och delat ut post som förmedlades med lantbrevbäraren från Lyckeby.

Ett antal andra hushåll skrev samtidigt och begärde att få en poststation i förbindelse med postföring från och till Rödeby.

Vid remissbehandlingen intygade poststationsföreståndare Sjöbohm i Lyckeby att befolkningen i övre skogs-trakten av Augerums socken hade det ganska obekvämt med postgången. Ett intyg lämnades av Nils Andersson om att under högst tre år förestå poststationen utan ersättning från postverket samt att han åtog sig att svara för befordran av post två gånger i veckan mellan Torskors och Fjärdsjömåla för 275 kronor om året. Efter remissförfarande erbjöd han sig att på samma villkor befordra posten mellan Rödeby och Fjärdsjömåla.

Poststationen öppnades den 1 juli 1893 och Nils Andersson blev dess föreståndare under 30 år. Kantorn Anna Margareta Elisabeth Andersson-Andréasson efterträdde honom den 1 juli 1923. Årsarvodet hade vid den senaste höjningen 1918 nått upp till 300 kronor och steg 1925 till 666 kronor jämte 20 kronor i semesterbidrag.

Föreståndare nummer 2 blev också den siste föreståndaren för poststationen i Fjärdsjömåla. Fru Andréasson var i tjänst under nära nog 42 år och vid hennes pensionering den 1 maj 1965 drogs poststationen in. Den ersattes av lantbrevbäring från Rödeby.

BREDÄNG (Torhamns församling)

Under en tidsperiod då postverkets ekonomi hunnit stabiliseras efter de kostsamma åren med kronobrevbäringsreformen och uppbyggnad av lantbrevbäringsnätet var det förhållandevis lätt att få bifall på framställningar om nya poststationer. Oftast förenades sådana bifall med villkoret att föreståndaren skulle vara oavlönad och att bindande avtal skulle träffas för tre år.

Detta blev också fallet med den poststation som öppnades i Bredäng den 1 juli 1899. Hemmansägaren Sven August Olsson fick i egenskap av föreståndare inte någon ersättning från postverket förrän från den 1 juli 1902, då med 160 kronor per år. Hans dotter Gertrud Amanda Olsson blev efterträdare den 1 april 1926 men lyckades inte så bra. Som vikarie tog lantbrukaren Viktor Algot Lindström hand om poststationen redan i december 1927 för att tillträda som ordinarie innehavare från och med 1930.

Vid 59 års ålder drog sig Lindström tillbaka och handlanden Elmer Gustafsson blev ny föreståndare år 1946. Han fick efter drygt tio år uppleva poststationens indragning den 3 juni 1956. Han blev från den dagen antagen som lantbrevbärare på linjen Jämjöslätt-Torhamn.

UNGSKÄR (Torhamns församling)

Vid ett sammanträde den 10 augusti 1905 med representanter för befolkningen på öarna Ungskär, Utlängan, Inlängan, Stenshamn och Långören m fl beslöt man uppdra åt ordföranden i Karlskrona Fiskeriförening, apotekaren J A Borgström, att hos poststyrelsen begära att få en poststation på Ungskär samt transporter dit tre gånger i veckan.

Postmästaren i Karlskrona ansåg att befolkningen på öarna var illa lottad i postalt hänseende och tillstyrkte framställningen. Postinspektionen i Malmö delade uppfattningen och förordade bifall med inskränkning av det föreslagna turantalet från tre till två i veckan. Poststyrelsen beslöt i enlighet härmed och förre mästerlotsen Ola Larsson antogs till föreståndare för poststationen som öppnades den 1 januari 1906. Årsarvodet blev 100 kronor.

Med fiskaren Peter Andreas Olsson avtalades om posttransporter två gånger i veckan fram och tillbaka mellan Torhamn och Ungskär med en ersättning av 2 kr per gång. Han blev själv poststationsföreståndare med 1909 års ingång, då med 180 kronor i årsarvode. Han avled på nyårsafton 1931 och följdes av Olof Harry Petersson som var kvar i tjänst till sin pensionering den 1 juli 1960. Nu uppehölls befattningen som poststationsföreståndare på vakans till dess poststationen kunde dras in med februari månads utgång 1961.

KÄTTILSMÅLA (Augerums församling)

Poststationen i Kättilsmåla inrättades den 1 januari 1917 på samma plats, där poststationen med namnet Biskopsberg hade legat 40 år tidigare. Tillkomsten berodde på att kontraktet om lantbrevbäringen Torskors-Ulvasjömåla hade sagts upp med utgången av 1916.

Efter den tidens bedömning var linjen för lång (19,5 km) och postdirektör Olof Thormark i Malmö anmälde i ett brev till poststyrelsen den 19 december 1916 att någon ändring av linjen lämpligen inte kunde ske utan att en poststation öppnades i Kättilsmåla. I sin framställning tillade han: "Herr Generalpostdirektören lär vid inspektionsresa i orten hava funnit poststation behövlig".

Kättilsmåla poststation beräknades komma att betjäna minst 800 personer och föreslogs bli utgångspunkt för en lantbrevbäringslinje som bland annat skulle sträckas till Ulvasjömåla.

Ärendet var väl förberett. Det ankomststämplades på poststyrelsen den 20 december 1916 och två dagar senare fattade poststyrelsen beslutet att poststationen skulle inrättas med det nya årets ingång. Förre handlanden Ernst Edvard Karlsson blev föreståndare med 200 kronor i årsarvode och lägenhetsägaren Sven August Holgersson från Mörtenabben i Flymens annexförsamling åtog sig att fullgöra lantbrevbärning på den nya linjen tre gånger i veckan för 2 kr per tur. För linjen från Torskors, som blev avkortad till 10 km, tecknades avtal med skomakaren Anton Olsson i Kättilsmåla. Han skulle fullgöra lantbrevbärningen där tre gånger i veckan för kr 1:90 per tur.

Poststationsföreståndare E E Karlsson avled efter knappt två år och följdes av Judith Amanda Andersson, som svarade för poststationen till 62 års ålder. Hon efterträddes den 1 september 1947 av Algot Sigfrid Andersson. Efter dennes död i maj 1964 hölls befattningen vakant i avvaktan på planerad omorganisation. Denna innebar att poststationen ersattes med lantbrevbäring från Torskors från och med september 1967. Hushållen i östra delen av lantbrevbäringslinjen till Ulvasjömåla överfördes dock till lantbrevbäring från Ramdala. Besvär mot det i god tid meddelade beslutet om indragning av poststationen anfördes men vid avgörandet den 25 maj 1967 fann regeringen att besvären inte föranledde någon ändring av beslutet.

Under vakansen hade Adina Andersson uppehållit befattningen som föreståndare.

F Ö R E N A D E P O S T S T A T I O N E R

SPJUTSBYGD (Rödeby församling)

Den första järnvägspoststationen inom Östra härad var den i Spjutsbygd. Den inrättades den 7 augusti 1874 när järnvägen mellan Växjö och Karlskrona togs i bruk för allmän trafik. Dess förste föreståndare blev stinsen J F Broman, följd av Sven Djureen (1875-1894) och Carl Fredrik Apelqvist (1895-1900).

Därefter ansvarade följande järnvägsmän för posten i Spjutsbygd intill dess att den obetydliga poströrelsen kunde övertas av en lantbrevbärare från Rödeby den 1 maj 1968: Oscar Constantin Andersson (1900-1911), Alfred Conrad Karlsson (1911-1917), Axel Gunnar Jönsson (1917-1922), Axel Wiktor Johansson Haglind (1922-1923), Henning Emanuel Österlund (1923-1928), Karl Axel Villner (1928-1932), Bror Fredrik Julius Israelsson (1932-1933), Nils Johan August Krantz (1933-1939), John Fingal Johansson (1939-1942), Carl Gunnar Carlsson (1942-1945), Carl August Gunnar Johansson (1945-1946), Johan Fingal Johansson (1946-1950), Adim Ragnar Helge Åberg (1950-1953), Oskar Arvid Einar Radne (1953-1960), Artur Valter Olsson (1960-1963), Nils Ove Karlsson (1963-1966) och Stig Ivan Elov Fransson (1966-1968).

Rörelsen vid den förenade post- och järnvägsstationen försvagades bland annat på grund av att mjölklikviderna började skickas med checkar i brev till leverantörerna och en trävarufirma fick avsättningssvårigheter. I och för sig hörde poststationen inte till de minsta; det var sammanlagt 418 hushåll som överfördes till lantbrevbärningen från Rödeby, av vilka 343 dessförinnan betjänades med lantbrevbäring från Spjutsbygd.

TORSKORS (Augerums församling)

En omständlig procedur ledde så småningom till att en förenad poststation inrättades i Torskors efter nära tio års skriftväxling och utredning. Upprinnelsen var ett brev till poststyrelsen från ett antal personer i Lyckeby och Augerum i september 1882, vilka gjorde framställning om att en poststation skulle inrättas i Torskors.

Poststyrelsen frågade med anledning därav länsstyrelsen om det vore lämpligt "att den nu i Lyckeby belägna poststationen förflyttades till Torskors, enär, i anseende till det obetydliga avståndet mellan dessa platser, icke gärna kan ifrågakomma att å båda ställena hava postanstalt".

Vid det följande remissförfarandet uppgav kronolänsmannen i Ramdala, Lösens, Lyckeby, Augerum och Rödeby socknar bl a, att den ifrågasatta flyttningen skulle bli "i hög grad hinderlig". Ett fem foliosidor långt brev lämnade utförliga motiveringar för detta. Kronofogden hade en annan uppfattning och skrev i sitt yttrande bl a följande:

"Som avståndet mellan Lyckeby och Torskors ej överstiger 0,2 mil, så kunna de olägenheter som uppstå för korrespondenter i Lyckeby och trakten däromkring genom därvarande poststationens förflyttning till Torskors ej bli så särdeles stora och uppvägas fullkomligt av de fördelar som en daglig postutväxling erbjuder."

Genom att länsstyrelsen i sitt svar till poststyrelsen den 22 februari 1883 "som eget yttrande åberopade vad kronofogden i ärendet anförde", planerade poststyrelsen för flyttning av Lyckeby poststation till Torskors och lät postmästaren i Karlskrona göra vissa förberedelser.

Detta fick på omvägar verkställande direktören vid Karlskrona-Växjö Järnvägsbolag, översten C W von Heidenstam, veta. Han skyndade sig att i ett handbrev till postinspektören i Malmö skriva bl a följande:

"Torskors är endast en liten hållplats, där en stationskarl är boende uti en vanlig banvaktsstuga för att sälja biljetter åt resande m m. Skall här bliva postexpedition så måste huset tillbyggas.

Denne stationskarl torde knappast anses kompetent att sköta postexpedition utan torde en högre kvalificerad person i så fall böra antagas. Men denne måste då hava en bättre bostad än en banvaktsstuga som innehåller blott ett rum med kök.

Det är uppenbart att bolaget ej kan eller vill åtaga sig byggnadskostnader, avlöning åt stationsbefäl m m, vilka icke erfordras för bolagets räkning.

Skulle uppgiften om förflyttningen från Lyckeby till Torskors vara grundad, så vore det önskligt att Herr Postinspektören ville snarast möjligt resa till Karlskrona och bese lokalen vid Torskors samt med Trafikchefen uppgöra om de förändringar som anses nödiga".

Postinspektör Hugo Winroth i Malmö blev överraskad över von Heidenstams brev, eftersom ärendet dittills handlagts endast i Stockholm och Karlskrona. Brevet nådde honom under en tjänsteresa och han skyndade sig att skriva till sin farbror, departementschefen L Hübner i poststyrelsen. Ur dennes svar till Winroth hämtas följande utdrag:

"Möter det hinder från järnvägsstyrelsens sida för öppnande, såsom tillämnat är, av poststation i Torskors den 1 nästkommande juni, så förfaller hela saken, och poststation bibehålles i Lyckeby, där den nu är, varjämte postföraren får fortsätta färden fram till Karlskrona som förut".

Hübner bifogade hela ärendet för att ge Winroth information. Av detta framgick bland annat att kalkylen inbegrep minskad kostnad för landsvägspostföring genom att den postförare som passerade Lyckeby skulle anslutas till Torskors i stället för Karlskrona.

Den stora kostnadsersättning som järnvägsföretaget betingade sig gjorde att hela omorganisationsförslaget förföll. Sju år senare aktualiserades frågan om en poststation i Torskors på nytt. Denna gång var det von Heidenstam som tog initiativet genom ett brev till poststyrelsen den 19 februari 1890. Mellan raderna kan man utläsa att han var beredd att förhandla på villkor som var mera fördelaktiga för postverket än sju år tidigare.

Han påpekade att en ny väg hade anlagts direkt från Augerum till allmänna landsvägen vid Torskors järnvägsstation för att undvika omvägen över Lyckeby. Men postverket hade inte anpassat sig efter de nya förhållandena, menade han och skrev:

"En följd härav har blivit att postförbindelserna för dessa orter blivit mycket försvårade, enär särskilda bud måste avfärdas till det avlägsna Lyckeby för avlämnande eller avhämtning av brev, tidningar m m".

En av orsakerna till att under remissbehandlingen motsätta sig en poststation i Torskors redovisade postmästaren i Karlskrona den 3 mars 1890 med följande rader:

"Då avståndet från Torskors till såväl den nyligen inrättade stationen Gullberna som till den gamla i Lyckeby icke är längre än knappa 2 kilometer samt då lantbrevbäringsturerna nyligen utsträckts över 2 mil upp genom Augerums socken till Flymen så torde näppeligen den egentliga lantbefolkningen i dessa trakter kunna sägas vara vanlottad i fråga om postförbindelser".

Postinspektör Winroth hemställde i ett brev den 21 juli 1890 "att Kungl.Generalpoststyrelsen måtte förklara frågan om inrättande av poststation i Torskors tills vidare förfallen".

På grund av ökad trafik hade järnvägsbolaget under mellantiden måst förbättra lokalförhållandena i Torskors. Knappt ett år senare kom bolaget med ett brev till poststyrelsen i vilket man förklarade sig vilja bidra till att trafikanternas önskemål om bättre postförbindelser kunde realiserats. Det var inte längre fråga om att postverket skulle betala några kostnader för iordningställande av lokal utan bolaget nöjde sig om postverket ville stå för arvodet till stationsföreståndaren i vad gällde dennes bestyr med posten, 180 kr om året. På postinspektör Winroths hemställan beslöt poststyrelsen nu att en förenad post- och järnvägsstation skulle öppnas i Torskors den 1 juli 1892.

Stinsen Jöns Jönsson blev därmed ansvarig för posten i Torskors, följd av John Sigfrid Melén (1917-1919), John Charles Heribert Andersson (1919-1922), Axel Gunnar Jönsson (1922-1935), Ejnar Albin Rosander (1935-1941), Gustaf Walfrid Samuelsson (1942-1952) och Gustaf Engholm (1952-1953).

Posttrafiken utvecklades gynnsamt och den 1 februari

1954 skildes post och järnväg åt. Nya lokaler inrättades i en byggnad ca 80 meter från järnvägsstationen och Holmfrid Valentin ("Valle") Pettersson anställdes som föreståndare. Han hade varit poststationsföreståndare i Drottningsskär och Karlskrona 3. Från den 1 oktober 1959 höjdes poststationen i Torskors till postexpedition och Pettersson blev "stationsmästare" enligt den tidens terminologi. Han efterträddes 1963 av Åke Andersson som därtills varit SJ-anställd.

Den 1 maj 1972 ändrades poststationens namn till Karlskrona 7 och brevbäringen i Torskors centraliserades till Karlskrona 1 och blev bilburen. Fem år senare ändrades beteckningen från postexpedition till "lokal-postkontor" och efter ytterligare tio år, närmare bestämt den 30 juni 1987 drogs postkontoret in.

BRÖMSEBRO (Kristianopels församling)

En förenad post- och järnvägsstation inrättades med namnet Brömsebro den 19 januari 1899. Den föregicks av en poststation med namnet Bröms, som dock låg på norra sidan om länsgränsen. Dess samband med poststationerna i närområdet gör det angeläget att här även kort beröra den småländska perioden.

Folket i bygden glömde inte 1874 års misslyckade försök att få en egen poststation och år 1888 fick de oväntat stöd i sin strävan genom att kronolänsmannen R Mörck gick deras ärende. Han påtalade allmänhetens behov av en poststation i Bröms och tillade i sin begäran om förbättring bl a följande:

"Härtill kommer att socknens fjärdingsman, boende i Högaryd, får i tjänsten vidkännas kostnader och besvär, vilka ej äro ägnade att påskynda expedierandet av honom anbefallda tjänsteåtgärder".

För civilstatens postgång hade poststyrelsen varit ganska känslig alltsedan ansvaret för kronobrevbäringen övertogs av postverket. Därför vägde detta inlägg tungt. I framställningen om en poststation föreslogs just fjärdingsmannen i Högaryd, J E Johansson, till föreståndare. Han bodde vid allmänna vägen en kilometer söder om Bröms, således mycket nära gränsen mellan Småland och Blekinge.

Den ordinarie kommunalstämman med Söderåkra församling den 22 oktober 1888 tillstyrkte ansökan samt ett förslag att fjärdingsmannen skulle antas till föreståndare. Efter tillstyrkan även av postmästaren och länsstyrelsen i Kalmar beslöt poststyrelsen att poststationen skulle inrättas den 1 februari 1889. Johanssons årslön bestämdes till 150 kronor.

Med poststationens tillkomst flyttades utgångspunkten för postlinjen till Kristianopel från Bröms gästgivaregård till Högaryd, där poststationen inrättades.

Vid postmästarens inspektion år 1896 av Bröms poststation antecknades bl a följande i protokollet: "Föreståndaren intresserar sig ej för postgöromålen och saknar kännedom om gällande postförfattningar". Det var ändå inte detta som gjorde att Kalmar län blev av med poststationen i Bröms den 19 januari 1899 utan det faktum att järnvägen Karlskrona-Torsås då togs i bruk för allmän trafik.

Lantpoststationen vid Högaryd drogs in och en förenad post- och järnvägsstation med namnet Brömsebro öppnades i stället, belägen i Blekinge alldeles intill gränsen mot Småland. I stationshuset blev posten kvar sex år efter järnvägsnedläggelsen men betjänade mot slutet bara 68 hushåll över disk. De övriga 177 hushållen med postadress Brömsebro hade redan hunnit få lantbrevbäring. Resten kunde anslutas till denna utan olägenhet från juni månads början 1971.

Det var emellertid rätt långt mellan planering och genomförande eftersom hushållen fanns i olika kommuner. De fick - så långt det gick efter deras egen önskan - delas upp på lantbrevbäringslinjerna från Fågelmara, Bergvara och Torsås.

På poststationens sista dag infann sig tf postmästaren Lars Larsson från Karlskrona och uttalade att "det är med beklagande man ser ett så historiskt namn som Brömsebro försvinna ur postanstaltsförteckningen". Han tackade poststationsföreståndare Ingvar Johansson för väl utfört arbete. Denne hade 15 år tidigare blivit föreståndare och fick nu överta lantbrevbäringslinjen Fågelmara-Olsäng. För betjäningen av hushållen i själva Brömsebro fick lantbrevbärare Jarl Olsson svara med utgång från Fågelmara.

Ingvar Johanssons företrädare som poststationsföreståndare i Brömsebro sedan poststationen norr om länsgränsen med namnet Bröms hade upphört, var Gustaf Gunnarsson (1899-1908), Wilhelm Sigismund Åhrberg (1908-1926), Alfred Håkansson (1926-1929), Petter Gustaf Karlsson (1929-1940), Martin August Magnusson (1940-1950), Johan Emil Eriksson (1950-1961) och Josef Hjalmar Hörlin (1961-1965).

FÅGELMARA (Kristianopels församling)

Till raden av förenade post- och järnvägsstationer som föddes med tillkomsten av järnvägen Karlskrona-Torsås räknar vi Fågelmara. P V Ekstrandh blev föreståndare när stationen öppnades den 19 januari 1899, efterträdd den 15 oktober 1902 av Jonas Alfred Stenström.

Fågelmara blev tidigt utgångspunkt för lantbrevbäring till Småland. Med tillkomsten av poststationen i Östra Karsbo den 1 augusti 1900 upprättades nämligen ett kontrakt med lägenhetsägaren Erik Nilsson att vara lantbrevbärare på linjen Fågelmara - Östra Karsbo mot en ersättning av 75 öre turen. Det motsvarade 38 öre per mil. Ersättningen höjdes i oktober 1903 till 90 öre turen.

Även för postföringen till Kristianopel blev Fågelmara den naturliga utgångspunkten.

Ny poststationsföreståndare blev i september 1909 Per Olof Jaensson och därefter ansvarade följande järnvägsanställda för postservicen i Fågelmara: Axel Andersson (1918-1943), Lambert Reginald Lööf (1943-1947), Hilding Germund Rutger Nyberg (1947-1961) och Stig Lennart Gunnarsson (1961-1965). Poststationen var under en tid proformaskild från järnvägen. Det innebar ingen praktisk förändring, men den järnvägsanställda - i detta fall Axel Andersson - hade under tiden ett kontrakt med postverket. Kontraktet mellan postverket och järnvägsbolaget omfattade blott rätten att få ha poststationen inhyst i järnvägens lokaler.

I samband med nedläggning av trafiken på järnvägen inrättades en postexpedition i Fågelmara den 1 juni 1965. Orten har utvecklats positivt och postmästare Syster Johansson bär ansvaret för postservice till närmare 800 hushåll inklusive dem som betjänas av lantbrevbäring.

Detta var en provisorisk anordning och bara tre veckor efter att poststationen Vestra Hästholmen var inrättad vände sig ett 20-tal representanter för befolkningen på Hasslö i ett brev till poststyrelsen med begäran om en poststation "på ön Hasslö, där folkmängden är boende och icke på en kringfluten fästning med 8 a 10 personer". Det blev inte någon omedelbar ändring men så småningom tillgodosågs önskemålen på Hasslö. Där inrättades en poststation den 1 juli 1890, samtidigt som poststation på Västra Hästholmen drogs in.

Ankomst, kl.	Avgång, kl.	Mil.	(Denna spalt läses nedifrån och uppåt.)		
			D a g a r.	Ankomst, kl.	Avgång, kl.
			171, II.		
			Karlskrona—Drottningsskär—Vestra Hästholmen.		
			(Sjöpost.)		
			(1 april—30 september.)		
—	12,30				
1,30	2,0		<i>Karlskrona</i> postkontor	O. L.	9,0
2,30	—		<i>Drottningsskärs</i> poststation	O. L.	7,30
			<i>Vestra Hästholmens</i> poststation	O. L.	—
					8,0
					7,0
			—		
			(1 oktober—31 mars.)		
—	12,30		<i>Karlskrona</i> postkontor	O. L.	9,30
1,30	2,0		<i>Drottningsskärs</i> poststation	O. L.	8,0
2,30	—		<i>Vestra Hästholmens</i> poststation	O. L.	—
					8,30
					7,30
			Denna postbefordran verkställs med en Kongl. Flottan tillhörig mindre ångbåt, utan kostnad för Postverket.		